

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej . Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

angielski

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki

Swipe to change

Rozwód i separacja sądowa

Austria

1 Po spełnieniu jakich warunków można uzyskać rozwód?

W prawie austriackim przewiduje się trzy rodzaje rozwodu: rozwód z orzeczeniem o winie, rozwód po okresie separacji trwającym co najmniej trzy lata oraz rozwód za obopólną zgodą.

Małżonek może wnieść pozew o rozwód, jeżeli drugi małżonek dopuścił się poważnego uchybienia obowiązkom małżeńskim lub nieuczciwego bądź niemoralnego zachowania, w wyniku którego nastąpił trwały rozkład pożycia w takim stopniu, że nie można oczekiwać odbudowania relacji, która w swojej istocie będzie równoważna małżeństwu.

Jeżeli małżonkowie mieszkają oddzielnie od trzech lat, każde z nich może wnieść pozew o rozwód, powołując się na trwały rozkład pożycia.

Małżonkowie mogą wspólnie wnieść pozew o rozwód, jeżeli nie prowadzą wspólnego pożycia małżeńskiego od co najmniej pół roku, oboje przyznają, że nastąpił trwały rozpad pożycia, i oboje zgadzają się na rozwód.

2 Jakie są podstawy orzeczenia rozwodu?

Głównym powodem orzeczenia rozwodu jest trwały rozkład pożycia małżeńskiego. Do rozkładu pożycia może dojść wskutek poważnego uchybienia obowiązkom małżeńskim ze strony jednego z małżonków, szczególnie jeżeli dopuścił się on zdrady lub przemocy fizycznej w stosunku do drugiego małżonka lub przysporzył mu znacznych cierpień psychicznych. Małżonek może wnieść pozew o rozwód nawet wtedy, gdy zachowania drugiego małżonka nie można uznać za uchybienie obowiązkom małżeńskim, ponieważ jego przyczyną jest choroba psychiczna, lecz tak czy inaczej nastąpił trwały rozkład pożycia w takim stopniu, że nie można oczekiwać odbudowania relacji, która w swojej istocie będzie równoważna małżeństwu, lub jeżeli jedno z małżonków cierpi na chorobę psychiczną lub na wysoce zakaźną chorobę lub na chorobę powodującą odrzę. We wszystkich tego rodzaju przypadkach małżonek wnoszący pozew o rozwód musi udowodnić istnienie przyczyn, na które się powołuje. Jeżeli jednak małżonkowie mieszkają oddzielnie od trzech lat, nie ma konieczności powoływania się na uchybienie obowiązkom małżeńskim ani ich udowodnienia.

3 Jakie są skutki rozwodu w odniesieniu do:

3.1 osobistych relacji pomiędzy małżonkami (np. nazwisko)?

Co do zasady oboje małżonkowie zachowują nazwisko, którym posługiwali się w trakcie małżeństwa. Jeżeli po zawarciu związku małżeńskiego jedno z małżonków przyjęło nazwisko drugiego, małżonek taki może powrócić do swojego wcześniejszego nazwiska.

3.2 podziału majątku małżonków?

Zasadniczo małżonkowie mogą ustalić podział majątku w dowolny sposób. Może to nastąpić w drodze wzajemnego zrzeczenia się (co oznacza utrzymanie rozdzielności majątkowej ustanowionej w czasie istnienia małżeństwa także po jego ustaniu), podziału wszelkiego majątku wspólnego uzyskanego na mocy umowy albo w drodze przeniesienia składników majątku jednego małżonka na drugiego.

Jeżeli małżonkowie nie osiągnęli porozumienia w sprawie podziału majątku, każde z nich może złożyć wniosek do sądu o podział określonych składników majątku należącego do obojga małżonków. Podziałowi między małżonków podlega tzw. „majątek dorobkowy” oraz „oszczędności zgromadzone w trakcie małżeństwa”. „Majątek dorobkowy” oznacza dom, w którym strony zamieszkiwały w trakcie małżeństwa, wraz z jego wyposażeniem oraz wszystkie inne rzeczy, z których w praktyce na co dzień korzystali oboje małżonkowie w trakcie małżeństwa. „Oszczędności zgromadzone w trakcie małżeństwa” oznaczają wszystkie inwestycje dokonane przez małżonków w trakcie ich wspólnego pożycia małżeńskiego.

Z podziału majątku wyłączone są wszystkie składniki majątku wniesione do małżeństwa, odziedziczone lub otrzymane od osoby trzeciej w postaci darowizny, a także wszystkie składniki majątku służące do użytku osobistego lub do celów zawodowych, z których w trakcie małżeństwa korzystało tylko jedno z małżonków, w tym spółki i udziały w spółkach, chyba że były to tylko i wyłącznie inwestycje.

Sąd musi dokonać sprawiedliwego podziału majątku, należycie uwzględniając wszystkie istotne okoliczności, w szczególności znaczenie i wielkość wkładu każdego z małżonków w uzyskany majątek dorobkowy i w oszczędności zgromadzone w trakcie małżeństwa, a także mając na względzie dobro dzieci. Za wkład uznane zostanie opłacanie alimentów, pomoc w utrzymaniu, prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego oraz opieka nad dziećmi obojga małżonków i ich wychowywanie, a także każdy inny rodzaj pomocy małżeńskiej.

3.3 małoletnich dzieci małżonków?

Od dnia 1 lipca 2001 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy z 2001 r. zmieniającej ustawę o prawach dziecka (Kindschaftsrechts-Änderungsgesetz 2001), rodzice pozostający w separacji posiadają szerokie możliwości dokonania ustaleń dotyczących pieczy nad dziećmi. W przypadku rozwodu obojgu małżonkom zazwyczaj nadal przysługuje wspólna władza rodzicielska nad małoletnimi dziećmi. Rodzice, którzy pragną zachować pełną wspólną władzę rodzicielską, którą sprawowali w trakcie małżeństwa, muszą jednak w odpowiednim terminie przedstawić w sądzie porozumienie w sprawie głównego miejsca pobytu dziecka. Rodzice mogą także zawrzeć w sądzie porozumienie, na mocy którego jedno z rodziców sprawuje wyłączną władzę rodzicielską albo władza rodzicielska jednego z rodziców ogranicza się do określonych kwestii.

Od wejścia w życie ustawy z 2013 r. zmieniającej ustawę o prawach dziecka oraz o nazwiskach (Kindschafts- und Namensrechtsänderungsgesetz 2013) sąd może przyznać obojgu rodzicom wspólną władzę rodzicielską wbrew woli jednego z rodziców lub obojga rodziców, jeżeli uzna, że wspólna władza rodzicielska stanowi najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka. Następnie rodzice muszą ustalić, z którym z nich dziecko ma zamieszkać. Jeżeli wspólna władza rodzicielska nie stanowi najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka, sąd musi orzec, któremu rodzicowi należy przyznać wyłączną władzę rodzicielską.

3.4 obowiązku alimentacyjnego względem współmałżonka?

Małżonek, który ponosi całkowitą albo główną winę za rozkład pożycia, musi wypłacać na rzecz drugiego małżonka alimenty wystarczające do utrzymania dotychczasowych warunków życiowych małżonków, jeżeli przychody z majątku lub dochody z pracy zawodowej drugiego małżonka, których może on

oczekiwać w danych okolicznościach, są niewystarczające. Jeżeli obydwójce małżonkowie są winni rozwodu, a żadne z nich nie ponosi głównej winy, sąd może orzec alimenty na rzecz małżonka, który nie jest w stanie zapewnić sobie utrzymania, na zasadzie słuszności, biorąc pod uwagę sytuację majątkową i zarobkową drugiego małżonka. Każdy tego rodzaju obowiązek alimentacyjny może zostać ograniczony czasowo. W przypadku rozwodu za obopólną zgodą małżonkowie mogą dowolnie ustalić, czy jedno z nich będzie płaciło alimenty na rzecz drugiego lub czy oboje zrzekną się wszelkich roszczeń alimentacyjnych.

4 Co w praktyce oznacza termin prawny „separacja sądowa”?

W prawie austriackim taka instytucja prawna nie występuje.

5 Jakie są warunki orzeczenia separacji sądowej?

Zob. odpowiedź na pytanie 4.

6 Jakie są skutki prawne separacji sądowej?

Zob. odpowiedź na pytanie 4.

7 Co w praktyce oznacza termin „unieważnienie małżeństwa”?

W austriackim prawie małżeńskim przewiduje się „unieważnienie małżeństwa” (*Ehenichtigkeit*). Małżeństwo jest nieważne, jeżeli nie zostało zawarte w określonej formie, jeżeli w momencie zawierania małżeństwa jedno z małżonków było ubezwłasnowolnione, nieświadome lub doszło do tymczasowego zakłócenia jego władz umysłowych lub jeżeli wyłącznym lub głównym celem zawarcia małżeństwa było umożliwienie jednemu z małżonków przyjęcia nazwiska lub obywatelstwa drugiego małżonka bez zamiaru podjęcia wspólnego pożycia. Ponadto małżeństwo jest nieważne, jeżeli w momencie jego zawierania jedno z małżonków pozostawało już w legalnym związku małżeńskim z osobą trzecią lub jeżeli małżeństwo zostało zawarte niezgodnie z prawem między osobami spokrewnionymi.

Małżeństwo może zostać unieważnione wyrokiem sądu, jeżeli w momencie zawierania małżeństwa zdolność do czynności prawnych jednego z małżonków była ograniczona, a jego ustawowy przedstawiciel nie udzielił zgody na zawarcie małżeństwa, jeżeli jedno z małżonków nie wiedziało, że zawiera związek małżeński, lub wiedziało, że zawiera związek małżeński, ale nie wyrażało na to zgody, jeżeli jedno z małżonków pomyliło się co do tożsamości drugiego małżonka, jeżeli w chwili zawierania małżeństwa małżonek pomylił się co do okoliczności dotyczących osoby drugiego małżonka, które powstrzymałyby go przed zawarciem małżeństwa, gdyby znał sytuację i prawidłowo ocenił skutki zawarcia małżeństwa, jeżeli zawarł on małżeństwo w wyniku podstępnego wprowadzenia go w błąd co do istotnych okoliczności lub jeżeli został on niezgodnie z prawem zmuszony do zawarcia małżeństwa (w wyniku groźby).

8 Jakie są warunki orzeczenia unieważnienia małżeństwa?

Zob. odpowiedź na pytanie 7.

9 Jakie są skutki prawne unieważnienia małżeństwa?

W przypadku unieważnienia małżeństwo traktuje się tak, jak gdyby nigdy nie zostało zawarte. Jeżeli w momencie zawierania małżeństwa tylko jedno z małżonków wiedziało o jego nieważności, stosunki majątkowe między małżonkami zostaną uregulowane zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w przypadku rozwodu. Dzieci pochodzące z małżeństwa uznaje się za ślubne nawet po unieważnieniu małżeństwa.

10 Czy istnieją jakieś alternatywne sposoby, poza drogą sądową, rozwiązywania problemów związanych z rozwodem?

Rozwód lub unieważnienie małżeństwa może orzec tylko sąd, niemniej problemy związane z rozwodem można rozwiązać na drodze pozasądowej (np. w drodze mediacji).

11 Gdzie należy złożyć pozew/wniosek o rozwód/separację sądową/unieważnienie małżeństwa? Jakich formalności należy dopełnić i jakie dokumenty należy załączyć do pozwu/wniosku?

W sporach dotyczących rozwodu, unieważnienia małżeństwa lub istnienia bądź nieistnienia małżeństwa właściwe są sądy rejonowe (*Bezirksgericht*). Tego rodzaju spory podlegają właściwości wyłącznej sądu rejonowego, w którego okręgu znajduje się lub znajdowało się ostatnie wspólne miejsce zwykłego pobytu małżonków. Jeżeli w momencie wniesienia pozwu miejsce zwykłego pobytu żadnego z małżonków nie znajdowało się w tym okręgu lub jeżeli małżonkowie nie posiadali wspólnego miejsca zwykłego pobytu w Austrii, wyłączną właściwość ma sąd w okręgu, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu pozwanego, lub – jeżeli pozwany nie posiada miejsca zwykłego pobytu w Austrii – sąd w okręgu, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu małżonka wnoszącego pozew, lub w pozostałych przypadkach – Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście (*Bezirksgericht Innere Stadt* Wien). W takich sporach obowiązuje właściwość krajowa sądów austriackich, jeżeli jedno z małżonków jest obywatelem austriackim, jeżeli miejsce zwykłego pobytu pozwanego – a w przypadku wniesienia wspólnego wniosku o unieważnienie małżeństwa przynajmniej jednego z małżonków – znajduje się w Austrii lub jeżeli miejsce zwykłego pobytu powoda znajduje się w Austrii, a ostatnie wspólne miejsce zwykłego pobytu obydwójce małżonków znajdowało się w Austrii albo powód jest bezpaństwowcem lub w momencie zawierania małżeństwa był obywatelem austriackim. Chociaż zastosowanie ma wyłączna właściwość sądu, dopuszcza się wybór innego sądu.

W przypadku pozwów o rozwód należy dopełnić wszystkich ogólnych formalności dotyczących pozwu. Wnioski o orzeczenie rozwodu za obopólną zgodą, w przypadku których wyrok zostaje wydany w trybie postępowania nieprocesowego, muszą podpisać oboje małżonkowie. We wszystkich przypadkach należy dołączyć akt małżeństwa. Zaleca się załączenie wszystkich innych dokumentów uzasadniających pozew lub wniosek.

12 Czy mogę uzyskać pomoc prawną na pokrycie kosztów postępowania?

Istnieje możliwość złożenia wniosku o przyznanie pomocy prawnej w sprawach rozwodowych zgodnie z ogólnymi przepisami dotyczącymi pomocy prawnej (zob. „Pomoc prawna – Austria”). W postępowaniu rozwodowym istnieje względny przymus adwokacki, co oznacza, że strona, która nie chce sama występować przed sądem, może być reprezentowana tylko przez adwokata.

13 Czy istnieje możliwość wniesienia odwołania od orzeczenia rozwodu/separacji sądowej/unieważnienia małżeństwa?

Apelacje od wydanych przez sąd pierwszej instancji orzeczeń w sprawie rozwodu, unieważnienia małżeństwa lub istnienia bądź nieistnienia małżeństwa można wnosić do sądu wyższej instancji, tj. do sądu krajowego (*Landesgericht*) pełniącego funkcję sądu drugiej instancji dla właściwego sądu rejonowego. Odwołanie od orzeczeń sądu apelacyjnego jest możliwe jedynie w kwestiach prawnych, jeżeli sprawa wymaga rozwiązania zagadnienia z zakresu prawa materialnego lub prawa procesowego, które ma istotne znaczenie dla zachowania jednolitości, pewności lub rozwoju prawa, np. ze względu na to, że orzeczenie sądu apelacyjnego odbiega od orzecznictwa Sądu Najwyższego lub brak jest orzecznictwa w danej kwestii bądź jest ono niespójne.

14 Co powinienem zrobić, aby państwo członkowskie uznało orzeczenie rozwodu/separacji sądowej/unieważnienia małżeństwa wydane przez sąd innego państwa członkowskiego?

Od dnia 1 marca 2001 r. podstawą wzajemnego uznawania wyroków rozwodowych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej (z wyjątkiem Danii) jest rozporządzenie Rady (WE) nr 1347/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej za dzieci obojga małżonków (Dz.U. L 160 z 30.6.2000 r., s. 19). Na mocy przedmiotowego rozporządzenia, zwanego rozporządzeniem Bruksela II, nie ma już konieczności wydawania wyraźnej decyzji uznającej wyrok rozwodowy wydany w innym państwie członkowskim. Poszczególne sądy lub organy administracji muszą natomiast rozstrzygnąć sprawę uznania wyroku w każdym postępowaniu sądowym jako kwestię wstępną. Dotyczy to w szczególności kontroli przeprowadzanej przez urząd stanu cywilnego w celu ustalenia, czy rozwód udzielony w innym państwie członkowskim umożliwi ponowne zawarcie związku małżeńskiego.

Każda strona posiadająca uzasadniony interes może zwrócić się o uznanie lub nieuznanie wyroku rozwodowego wydanego za granicą. Zasadniczo postępowania dotyczące uznania/nieuznania orzeczeń sądu zagranicznego w sprawie istnienia małżeństwa toczą się przed sądami rejonowymi. Wnioski o uznanie albo nieuznanie wyroków rozwodowych należy wnosić do sądu rejonowego w okręgu, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu wnioskodawcy, lub – jeżeli nie znajduje się ono w Austrii – do sądu w okręgu, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu pozwanego, lub w pozostałych przypadkach – do Sądu Rejonowego dla Wiednia-Śródmieście (*Bezirksgericht Innere Stadt Wien*).

15 Do którego sądu należy się zwrócić, aby sprzeciwić się uznaniu orzeczenia rozwodu/separacji sądowej/unieważnienia małżeństwa wydanego przez sąd innego państwa członkowskiego? Jaka procedura ma zastosowanie w takich sytuacjach?

Zob. odpowiedź na pytanie 14. Dokumenty, które należy przedłożyć, są wymienione w art. 32 rozporządzenia [Bruksela II](#).

16 Jakie przepisy prawa odnoszące się do rozwodu stosuje sąd w postępowaniu rozwodowym pomiędzy małżonkami, którzy nie mieszkają w danym państwie członkowskim, lub którzy są obywatelami różnych państw?

Prawo regulujące warunki uzyskania rozwodu określa się zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1259/2010 z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie wprowadzenia w życie wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej (Dz.U. L 343 z 29.12.2010), zwanego rozporządzeniem Rzym III. Małżonkowie mogą dokonać wyboru prawa, które chcą stosować. Może nim być prawo państwa, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu małżonków w momencie dokonywania wyboru, lub prawo państwa, w którym znajduje się ostatnie miejsce zwykłego pobytu małżonków, pod warunkiem że jedno z nich nadal posiada miejsce zwykłego pobytu w tym państwie w momencie dokonywania wyboru, lub prawo państwa, którego jedno z małżonków jest obywatelem w momencie dokonywania wyboru, lub prawo państwa, w którym zostaje wniesiony pozew. Jeżeli małżonkowie nie dokonują wyboru sądu, zastosowanie ma prawo państwa, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu małżonków w momencie wniesienia pozwu, lub – jeżeli małżonkowie nie posiadają miejsca zwykłego pobytu – prawo państwa, w którym znajduje się ostatnie miejsce zwykłego pobytu małżonków, pod warunkiem że małżonkowie przestali mieć miejsce zwykłego pobytu w danym państwie nie wcześniej niż na rok przed wniesieniem pozwu, a jedno z nich nadal ma miejsce zwykłego pobytu w tym państwie w momencie wniesienia pozwu, lub w pozostałych przypadkach prawo państwa, którego obydwójce małżonkowie są obywatelami w momencie wniesienia pozwu, lub prawo państwa, w którym zostaje wniesiony pozew.

Ostatnia aktualizacja: 16/10/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

W związku z wystąpieniem Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej państwa członkowskie aktualizują obecnie niektóre strony portalu zawierające treści krajowe. Jeżeli dana strona zawiera treści, które nie zostały jeszcze dostosowane w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa, jest to niezamierzone i zostanie wkrótce skorygowane.